

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09 grudnia 2014 r. około godz. 13.00 P. S. (1) kierując samochodem marki J. o nr rej. (...) jechał lewym pasem ruchu ul. (...) w G. w kierunku P.. W pojeździe znajdował się sam. Kiedy zbliżał się do zjazdu do G. O. zaczął się jednocześnie zbliżać do jadącego prawym pasem ruchu samochodu ciężarowego marki R. o nr rej. (...) z naczepą B. o nr rej. (...), którym kierował P. S. (2), po czym zaczął go wyprzedzać lewym pasem ruchu. Wówczas z uwagi na to, iż P. S. (2) wcześniej nie dopilnował, aby przewożony na naczepie kierowanego przez niego pojazdu ładunek sypki był należycie zabezpieczony i umieszczony w szczelnej skrzyni ładunkowej w sposób uniemożliwiający jego wysypywanie się na drogę, z naczepy przedmiotowego pojazdu spadł kamień, który uderzył w przednią szybę kierowanego przez P. S. (1) pojazdu marki J., powodując po jej prawej stronie niewielki ubytek.

Po zaistnieniu wskazanego wyżej zdarzenia P. S. (1) wyprzedził pojazd ciężarowy przyglądając się numerom rejestracyjnym tego pojazdu i naczepy, a następnie zatrzymał się na poboczu, aby ustalić uszkodzenia swojego pojazdu. Po uczynieniu tego kontynuował jazdę, dogonił ciężarówkę prowadzoną przez P. S. (2) i zaczął dawać temu ostatniemu sygnały, aby ten się zatrzymał, które zostały jednak zignorowane. W konsekwencji P. S. (1) przez wjazd na autostradę wyprzedził pojazd ciężarowy, zatrzymał się przed bramkami na autostradę i wysiadł z pojazdu celem zatrzymania samochodu ciężarowego prowadzonego przez P. S. (2), jednak ponownie został przez niego zignorowany, zaś samochód ciężarowy przejechał przez inną bramkę i pojechał dalej autostradą. P. S. (1) raz jeszcze ruszył za samochodem ciężarowym i przed parkingiem przy autostradzie dawał P. S. (2) znaki do zatrzymania się, jednak raz jeszcze został zignorowany. Wówczas wykonał kilka zdjęć samochodu ciężarowego i naczepy i zrezygnował z dalszych prób zatrzymania tego samochodu, zaś następnego dnia o zdarzeniu zawiadomił Policję.

/Dowód: zeznania świadka P. S. (1) k. 1v., 2v., 42 (nagranie płyta k. 43); fotografie k. 3-6, 40; protokół oględzin samochodu m-ki J. k. 7; informacja z KP III w R. z załącznikami w postaci kserokopii dokumentów k. 10-15/

Oskarżyciel publiczny we wniosku o ukaranie zarzucił P. S. (2) to, że w dniu 09.12.2014 r. około godz. 13.00 w G. na ul. (...) będąc kierującym samochodem R. nr rej. (...) z naczepą B. nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc prawym pasem ruchu ul. (...) w kierunku P. na wysokości O. nie dopilnował należytego zabezpieczenia i oczyszczenia naczepy, w wyniku czego spadający z naczepy kamień uderzył w przednią szybę jadącego obok lewym pasem ruchu w tym samym kierunku samochodu marki J. nr rej. (...), czym spowodował straty w mieniu, tj. popełnienie wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw.

/Wniosek o ukaranie k. 24/

Obwiniony P. S. (2) przesłuchany w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień stwierdzając, że wyjaśnienia w sprawie złoży przed Sądem, czego nie uczynił, albowiem nie stawiał się na rozprawę i toczyła się ona zaocznie.

/Dowód: wyjaśnienia obwinionego P. S. (2) k. 20/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w trakcie przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że obwiniony P. S. (2) w ramach czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie dopuścił się popełnienia wykroczenia, aczkolwiek konieczna była modyfikacja opisu przedmiotowego czynu, a w konsekwencji także jego kwalifikacji prawnej.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po analizie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, opierając się zarówno na osobowych źródłach dowodowych, jak i na dowodach dokumentarnych.

Jeżeli chodzi o te ostatnie, podkreślić należy, iż dowody w postaci dokumentów zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, we właściwej formie, zaś ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była również kwestionowana przez strony. Podkreślenia wymaga również, że dowody te z samej swojej natury mają charakter obiektywny, co akcentuje ich znaczenie w sprawie.

Spośród dowodów dokumentarnych wskazać należy na protokół oględzin pojazdu marki J. (k. 7), z którego wynika charakter uszkodzenia stwierdzonego w pojeździe po zdarzeniu objętym zarzutem w postaci niewielkiego ubytku szyby czołowej pojazdu z prawej strony, co koresponduje z zeznaniami świadka P. S. (1). Z kolei z fotografii przedłożonych przez P. S. (1) (k. 3-6, 40) wynika, z jakiego pojazdu ciężarowego (a dokładniej z jego naczepy) spadł kamień wskazywany przez świadka jako ten, który uszkodził szybę jego pojazdu, w tym numery rejestracyjne tego pojazdu i jego naczepy. Wreszcie z informacji z Komisariatu III Policji w R. z załącznikami z postaci kopii dokumentów (k. 10-15) wynika, iż przedmiotowym pojazdem ciężarowym w dniu zdarzenia objętego zarzutem kierował obwiniony P. S. (2). Tej ostatniej okoliczności obwiniony zresztą nie kwestionował, na co wskazuje również treść złożonej przez niego apelacji, a wcześniej sprzeciwu od wyroku nakazowego.

Podstawowym dowodem, na podstawie którego Sąd poczynił ustalenia faktyczne co do przebiegu zdarzenia objętego zarzutem postawionym obwinionemu w niniejszej sprawie, są zeznania świadka P. S. (1). W ocenie Sądu zeznania te należy uznać za jasne, logiczne, konsekwentne i dodatkowo znajdujące uzupełnienie we wskazanych już wyżej dowodach dokumentarnych w postaci protokołu oględzin pojazdu i fotografii, a przez to wiarygodne. Świadek w sposób konsekwentny opisał przebieg całego zdarzenia. W szczególności wprost wskazał, że w chwili rozpoczęcia manewru wyprzedzania pojazdu ciężarowego zobaczył spadający z krawędzi jego naczepy kamień i następnie usłyszał uderzenie w szybę czołową swojego pojazdu, w której po zatrzymaniu się stwierdził uszkodzenie, znajdujące potwierdzenie w protokole oględzin pojazdu. Co istotne, na rozprawie świadek jednoznacznie stwierdził, że jest pewny, iż uszkodzenie szyby nastąpiło na skutek spadnięcia kamienia właśnie z naczepy tego pojazdu ciężarowego, którego fotografie następnie wykonał i złożył do akt sprawy, a którym to samochodem ciężarowym w świetle innych dowodów kierował tego dnia obwiniony P. S. (2). Świadek opisał również podjęte przez siebie następnie próby doprowadzenia do zatrzymania pojazdu ciężarowego, który były jednak bezskuteczne z uwagi na ich zignorowanie przez kierującego tym pojazdem obwinionego. Sąd nie dopatrywał się w zeznaniach świadka P. S. (1) takich cech, które mogłyby podważać ich wiarygodność i wskazywać, co sugeruje obwiniony, że świadek ten go pomógł i miał na celu wyłudzenie odszkodowania.

Jeżeli natomiast chodzi o dowód w postaci wyjaśnień obwinionego P. S. (2) wskazać należy, iż nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, tak więc nie ma możliwości odniesienia się do ewentualnej wersji zdarzenia podanej przez obwinionego, albowiem nie podał on, korzystając z przysługujących mu uprawnień procesowych, takiej wersji. Warto jedynie zauważyć, że z treści wcześniejszego sprzeciwu od wyroku nakazowego i aktualnie apelacji wniesionych przez obwinionego wynika, że nie kwestionuje on, iż w danym dniu kierował pojazdem ciężarowym opisanym w zarzucie, natomiast w jego ocenie dopełnił on wszystkich obowiązków związanych z poprawnym zabezpieczeniem ładunku, w sprzeczności z czym stoi jednak podana przez świadka okoliczność, iż z naczepy pojazdu kierowanego przez obwinionego spadł kamień i uszkodził szybę pojazdu świadka. Ponadto obwiniony powołał się na okoliczności, iż w sprawie nie ustalono świadków ani nie wezwano Policji. Jeżeli chodzi o kwestię świadków wskazać należy, iż wobec charakteru ujawnionej sytuacji i okoliczności, że P. S. (1) jechał pojazdem sam, nie sposób oczekiwać, aby istnieli jacykolwiek inni świadkowie zdarzenia objętego zarzutem. Natomiast w kwestii braku wezwania Policji podkreślić należy, iż to obwiniony nie reagując na znaki P. S. (1) wzywające go do zatrzymania się uniemożliwił dokonanie na miejscu dalszych ustaleń bądź w drodze porozumienia się kierujących, bądź, w przypadku braku tego porozumienia, w drodze ewentualnego wezwania funkcjonariuszy Policji celem przeprowadzenia czynności dowodowych, w tym oględzin pojazdu ciężarowego kierowanego przez obwinionego. W ocenie Sądu takie zachowanie obwinionego nie

było przypadkowe i miało na celu właśnie uniemożliwienie uzyskania dalszych dowodów w niniejszej sprawie, trudno bowiem tłumaczyć cokolwiek innym brak reakcji obwinionego na prośby o zatrzymanie pojazdu ze strony innego kierującego. W konsekwencji również treść lakonicznych wyjaśnień obwinionego należy zdaniem Sądu uznać za przejaw przyjętej przez niego linii obrony, mającej na celu uniknięcie odpowiedzialności za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał obwinionego P. S. (2) w ramach czynu zarzucanego mu we wniosku o ukaranie za winnego popełnienia tego, że w dniu 09 grudnia 2014 r. około godz. 13.00 w G. na ul. (...) kierując samochodem ciężarowym marki R. o nr rej. (...) z naczepą B. o nr rej. (...), jadąc prawym pasem ruchu ul. (...) w kierunku P. na wysokości O. nie dopilnował, aby przewożony na naczepie ładunek sypki był należyście zabezpieczony i umieszczony w szczelnej skrzyni ładunkowej w sposób uniemożliwiający jego wysypywanie się na drogę, w wyniku czego spadający z naczepy kamień uderzył w przednią szybę jadącego obok lewym pasem ruchu w tym samym kierunku samochodu marki J. o nr rej. (...).

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości możliwość przypisania obwinionemu P. S. (2) winy w zakresie dotyczącym przypisanego mu czynu. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności obwinionego i jako osoba dorosła oraz w pełni poczytalna z pewnością zdawał on sobie sprawę z charakteru swojego zachowania i mógł pokierować swoim postępowaniem.

Zdaniem Sądu obwiniony T. W. działał nieumyślnie, tj. nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia popełnił je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, nie dopilnowując, aby przewożony na naczepie prowadzonego przez niego pojazdu ładunek sypki był należyście zabezpieczony i umieszczony w szczelnej skrzyni ładunkowej w sposób uniemożliwiający jego wysypywanie się na drogę, co doprowadziło do zaistnienia zdarzenia opisanego w przypisanym obwinionemu czynie w postaci spadnięcia z naczepy kamienia i uderzenia przez niego w przednią szybę pojazdu kierowanego przez P. S. (1). W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że obwiniony nie chciał zaistnienia takiego zdarzenia, ani nawet przewidując możliwość jego zaistnienia na to się godził, tak więc brak podstaw do przypisania mu winy umyślnej, niemniej jednak na skutek niedopilnowania obowiązków związanych z należywym zabezpieczeniem przewożonego ładunku i niezachowania związanych z tym reguł ostrożności do zdarzenia takiego doprowadził mogąc przewidzieć jego zaistnienie, w związku z czym należy mu przypisać wykroczenie popełnione w formie winy nieumyślnej.

W kwestii kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu P. S. (2) w ocenie Sądu brak jest wystarczających podstaw do uznania, aby obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw. Wykroczenie takie popełnienia ten, kto nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zdaniem Sądu brak wystarczających podstaw do uznania, aby zachowanie przypisane obwinionemu spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, skoro z naczepy kierowanego przez niego pojazdu ciężarowego spadł tylko jeden niewielki kamień, który spowodował nieznaczące uszkodzenia innego pojazdu, nie wpływające w żaden sposób na możliwość bezpiecznego kierowania tym pojazdem przez jego kierowcę. Tym samym w zaistniałej, ustalonej sytuacji nie doszło do realnego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i nie zostało wypełnione jedno ze znamion wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw.

Nie oznacza to jednak, że obwiniony P. S. (2) nie popełnił wykroczenia, albowiem zdaniem Sądu jego zachowanie wypełnia znamiona wykroczenia kwalifikowanego z art. 97 kw w zw. z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym. Wykroczenie z art. 97 kw popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Wyraz „innym” należy rozumieć w ten sposób, że mają to być przepisy inne niż określone w art. 84-96a kw i muszą one przy tym dotyczyć bezpieczeństwa i porządku ruchu drogowego, a nie innych zagadnień także regulowanych prawem o ruchu drogowym. Natomiast stosownie do treści art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym ładunek sypki może być umieszczony (w pojeździe) tylko w szczelnej skrzyni ładunkowej, zabezpieczonej dodatkowo odpowiednimi zasłonami uniemożliwiającymi wysypywanie się ładunku na drogę, przy czym niewątpliwie regulacja ta pozostaje w bezpośrednim związku z kwestiami związanymi z bezpieczeństwem ruchu drogowego (należyte umieszczenie ładunku

w pojeździe ma zapobiegać powodowaniu przez ten ładunek niebezpieczeństwa w ruchu drogowym) oraz porządkiem tego ruchu (np. w celu zapobiegania wysypywania się ładunku na drogę). Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności należy uznać, iż obwiniony P. S. (2), na skutek niezachowania należytej ostrożności, nie dopilnował w rozpatrywanym przypadku należytego, zgodnego z zacytowanym przepisem umieszczenia ładunku na naczepie pojazdu, a tym samym wykroczył przeciwko temu przepisowi, tym samym wypełniając znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, Sąd wymierzył P. S. (2) karę grzywny w wysokości 200 zł. Zdaniem Sądu kara w takiej wysokości jest odpowiednia i stosownie do treści art. 33 § 1 kw jej rozmiar nie przekracza stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu, jak również pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec obwinionego oraz potrzeb w zakresie społecznego oddziaływania.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd miał na uwadze zachowanie obwinionego po popełnieniu wykroczenia, kiedy to obwiniony pomimo znaków dawanych mu kilkakrotnie przez P. S. (1) nie zatrzymał kierowanego przez siebie pojazdu celem wyjaśnienia okoliczności zdarzenia. W sprawie przeważają jednak okoliczności łagodzące w postaci nieumyślnego charakteru zachowania obwinionego, nieznacznej wysokości szkody spowodowanej zachowaniem przypisanym obwinionemu czy tego, iż obwiniony w świetle treści wniosku o ukaranie nie figuruje w ewidencji osób ukaranych uprzednio za przestępstwa i wykroczenia drogowe.

Należy zaznaczyć, iż z uwagi na treść art. 97 kw oraz art. 24 § 1 kw Sąd mógł wymierzyć obwinionemu karę grzywny w wysokości od 20 zł do 3.000 zł, ewentualnie karę nagany (do czego jednak zdaniem Sądu brak było określonych w art. 36 § 1 kw podstaw, a to z uwagi na wspomnianą wyżej istotną okoliczność obciążającą), zaś przy określaniu wysokości kary grzywny Sąd miał na uwadze także okoliczności wymienione w art. 24 § 3 kw, tj. dochody obwinionego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Wymierzona kara grzywny, nawet pomimo wskazanej wyżej okoliczności obciążającej, jest zdecydowanie bliższa dolnej granicy ustawowego zagrożenia i z pewnością nie może być uznana za nadmiernie surową.

Sąd orzekł również o kosztach procesu, z uwagi na wydanie wyroku skazującego obciążając nimi obwinionego. W konsekwencji Sąd na podstawie stosownych przepisów obciążył obwinionego P. S. (2) zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł oraz zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 30 zł.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II W 544/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., dnia 31.07.2015 r.

SSR Andrzej Haliński